

Varighed: 612 brydes Assyrernes Aag og ikke et Aarhundrede efter (538) holder Perserkongen Kyros sit Indtog i Babylon, den semitiske Verdens ældgamle Hovedstad.

Tyngdepunktet i Ed. Meyers Fremstilling af disse Aarhundreders Verdenshistorie ligger afgjort i hans Skildring af den israelitiske Historie, hvortil Ed. Meyer selv i banebrydende Forskninger har ydet saa vægtige Bidrag. Af det foreliggende Binds halvfemte hundrede Sider omfatter Skildringen af Israels Historie op til Nordrigets Undergang over 250 og disse er, baade i Henseende til Sprog og Indhold Bogens bedste Partier. De giver en alsidig Fremstilling af Stammernes Indvandring i Kana'an, af Brydningerne i »Dommertiden« og af Folkets politiske Historie under Kongedømmet, der uddybes ved Afsnit om Kultur, Religion og Litteratur. Om den israelitiske Historie grupperer sig først Skildringen af Ægyptens stillestaaende Historie under Præstekonger og libyske Condottierer, af det fønikiske Købmandsfolk og dets Betydning for Verdenshistorien ved dets kulturspredende Virksomhed og senere af Hethiterne, Aramæerne og Assyrerne i Syrien og Mesopotamien indtil 745 f. Chr. I Lighed med Bd. II. 1 har Udgiveren afsluttet Bogen med Kongelister, Tidstavle og et omfattende Register.

Otto Koefoed-Petersen.

Jérôme Carcopino indtager vel efter hans Lærer Gustave Bloch's Død (1923) Førstepladsen blandt de franske Historikere, der arbejder med den romerske Republik; en frodig Fantasi og en elegant Form i Forening med en glimrende Beherskelse af Kildematerialet, ikke blot det litterære, men ogsaa det epigrafiske og archæologiske sikrer ham et Verdensnavn. Men hans Fantasi og Kombinationsevne er samtidig hans Svaghed; uden tilstrækkeligt Grundlag bygger han elegante, men fantastiske og skrøbelige Konstruktioner, der ofte savner en indre Sandsynlighed, og som ganske falder sammen for et velrettet Stød mod et svagt Punkt. Blandt Carcopino's Værker skal her kun omtales et Par nye, som har særlig Interesse for Historikere, hans Bøger om Graccherne og om Sulla. »*Aulour des Gracques*« (Paris 1928) indeholder fire kritiske Afhandlinger. En af dem fastslaaer Appian som Hovedkilde for Gracchernes Historie, en anden beskæftiger sig med Gracchernes Familieforhold og Fødsel. Den tredje (La mort de Scipion Emilien) behandler den yngre Scipio Africanus Kamp mod Tiberius Gracchus Jordlov og undersøger de dunkle Meddelelser om hans Diktaturplaner og pludselige Død, medens den fjerde og længste (Les Triumvirs de la lex Sempronia et l'hi-

stoire des Gracques) giver vigtige Bidrag til Spørgsmaalet om Jordlovens Udførelse. Carcopino's nyeste Bog »*Sylla ou la monarchie manquée*« (Paris 1931) er en fantasifuld Omvurdering af Sullas Liv og Maal: Sulla har ikke haft til Hensigt at genoprette Nobilitetens Herredømme, men at oprette et absolut Monarki for sig selv. Carcopino beskriver, hvordan Sulla indtil Forbundsfællekrigen har staaet Nobiliteten fjernt og kun af opportunistiske Hensyn slutter Alliance med den mod deres fælles Modstandere Marius og Demokraterne. I Forbund med den slagne Nobilitet besejrer han 83—81 Demokraterne og misbruger saa sine Allieredes Svaghed til at tiltage sig enevældig Magt. Carcopino skildrer Sullas kongelige og guddommelige Rettigheder, den teokratiske Enevældes Attributter, uden at det dog lykkes ham at paavise andet end en Gradsforskel fra den Dyrkelse, der navnlig i Provinserne blev andre af Republikkens største Mænd til Del. Men det er ikke herved lykkedes ham at forklare eller rettere bortforklare Sullas Genoprettelse af Nobilitetens Herredømme og hans egen Abdikation. For at overvinde denne Vanskelighed tager han sin Tilflugt til en højst betænkelig Konstruktion: den lille Affære med Sextus Roscius Frifindelse, som vilde være ganske ukendt for os, hvis ikke tilfældigvis Cicero i denne Sag debuterede som Forsvarer, pustes op til et Modangreb fra Nobilitetens Side, der skal have sat Bom for Sullas vilkaarlige Styre og tvunget ham til atter at samarbejde med Nobiliteten; dernæst skulde denne i Forbund med den unge Pompeius have tvunget Sulla til at abdicere under Trusel med Borgerkrig. Denne ganske usandsynlige Slutning paa Udviklingen fælder i Virkeligheden Carcopinos Hypothese, selv om den mærkelig nok har faaet en udmærket Modtagelse af franske Anmeldere. Foruden disse to Bøger har Carcopino skrevet epigrafiske, antikvariske og arkæologiske Værker, og i den af Gustave Glotz redigerede *Histoire générale* skriver han efter Blochs Død om den senere romerske Republik, i hvilken Fremstilling han viser en udmærket Forstaaelse af de politiske Partier og Konstellationer.

Adam Afzelius.

Ernst Kantorowicz har 1930—31 udsendt et stort Værk: *Kaiser Friedrich der Zweite* (Ergänzungsband, Quellennachweise und Exkurse). I Tillægsbindet har Forfatteren til denne omfattende Monografi gjort udførligt Rede for det store Kildemateriale, hvorpaa Fremstillingen er bygget, ikke blot en Fortegnelse, men en kritisk Vurdering, der viser indgaaende og forstaaende Kendskab til middelalderlig Litteratur og Aktmateriale, hvis For-